

POSTANOWIENIE

21 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Roman Trzaskowski

na posiedzeniu niejawnym 21 maja 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa G.Ś.

przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej - Szpitalowi
[...] w G.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej G.Ś.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu

z 12 grudnia 2024 r., I ACa 514/22,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. nie obciąża skarżącej kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 12 grudnia 2024 r. Sąd Apelacyjny w Poznaniu oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z 2 marca 2022 r. oddalającego jej powództwo o zapłatę przez pozwanego kwoty 75 200 zł, w tym 70 000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 5 200 zł tytułem odszkodowania.

W skardze kasacyjnej, w uzasadnieniu wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, powódka wskazała przyczynę kasacyjną określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z art. 398¹ § 1 k.p.c. wynika, że skarga kasacyjna przysługuje co do zasady od prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji, a więc orzeczeń wieńczących

dwuinstancyjne postępowanie sądowe, w którym sądy obu instancji dysponują pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. Jednakże zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wtedy, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W zamyśle ustawodawcy skarga kasacyjna stanowi zatem nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa. Wyłączną podstawą oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania są wskazane w niej przyczyny kasacyjne wraz z uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jeżeli zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16, niepubl.) i w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2015 r., III CSK 198/15, niepubl.; z 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15, niepubl.; z 2 czerwca 2016 r., III CSK 113/16, niepubl.; z 27 października 2016 r., III CSK 217/16, niepubl.; z 29 września 2017 r., V CSK 162/17, niepubl.; z 7 marca 2018 r., I CSK 664/17, niepubl.; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 726/17, niepubl.; z 5 października 2018 r., V CSK 168/18, niepubl.).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca podniosła, że Sąd II instancji nie rozważył, czy w postępowaniu przed Sądem I

instancji zaszła nieważność postępowania, którą miał obowiązek wziąć pod uwagę z urzędu. Wskazała, że Sąd II instancji dostrzegł, że powódce uniemożliwiono zapoznanie się z opinią wydaną w sprawie Prokuratury Rejonowej w G., sygn. akt PR 2 [...] oraz że Sąd I instancji bezpodstawnie pominął wniosek dowodowy powódki o przeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego z zakresu chirurgii W.K. i uznał zarzuty powódki w tym przedmiocie za trafne. Nie rozważył jednak, wbrew art. 378 § 1 k.p.c., czy powyższe uchybienia prowadzą do nieważności postępowania. Brak zaś możliwości podważenia w toku postępowania kluczowych dowodów, a takimi w sprawach o błąd medyczny są opinie biegłych, które stanowiły również podstawę dla wyroku Sądu I instancji, oznacza, że strona powodowa była pozbawiona możliwości obrony swoich praw.

Ponadto skarżąca podniosła, że wbrew ustaleniom Sądu I i II instancji, nie dochodzi roszczenia z tytułu błędu w sztuce lekarskiej, ale z powodu rażącego naruszenia procedur medycznych. W badaniu powódki brał udział technik radiolog, który nie miał wymaganych zgodnie z art. 33c ust. 5 prawa atomowego uprawnień, a personel wykonujący badanie zlekceważył procedury, które powinny zostać wdrożone w trakcie badania, a także w razie wynacznienia się kontrastu, tj. zaniechał monitorowania stanu zdrowia pacjentki po podaniu kontrastu. Naruszenie procedur medycznych wpłynęło niepomysłnie na dalsze leczenie powódki - brak sprawności w ręce.

Uwzględnienie przez Sąd Najwyższy nieważności postępowania przed sądem pierwszej instancji może mieć miejsce jedynie pośrednio, w ramach rozpoznawania zarzutów naruszenia art. 378 § 1 i art. 386 § 2 k.p.c. i tylko wtedy, gdy uchybienie sądu drugiej instancji, polegające na niewzięciu pod rozwagę – z urzędu lub w ramach zarzutu apelacyjnego - nieważności postępowania przed sądem pierwszej instancji mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy przed sądem drugiej instancji, a wykazanie tej okoliczności obciąża skarżącego (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z 27 czerwca 2025 r., II CNPP 8/23, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2020 r., IV CSK 706/19, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z 8 lutego 2018 r., IV CSK 369/17, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z 10 lutego 1998 r., II CKN 600/97, OSP 1999, Nr 3, poz. 58).

Skarżąca nie wykazała tego rodzaju zależności. Uwzględnić bowiem należało, że Sąd Apelacyjny dzieląc apelacyjny zarzut strony powodowej dotyczący dokonania ustaleń faktycznych przez Sąd I instancji na podstawie opinii biegłych wydanych w sprawie PR 2 [...], pomimo braku możliwości zapoznania się powódki i jej pełnomocnika z treścią tej opinii, a nadto dotyczący braku przesłuchania biegłego z zakresu chirurgii na okoliczności wydanej opinii, określił pełnomocnikowi powódki na rozprawie apelacyjnej 13 kwietnia 2023 r. termin do ustosunkowania się do opinii zarówno sporządzonej w sprawie niniejszej, jak i opinii wydanej 22 września 2021 r. na potrzeby postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w G. Na skutek zarzutów strony powodowej w dalszym toku postępowania apelacyjnego doszło do uzupełnienia materiału dowodowego o opinie uzupełniające biegłego z zakresu chirurgii ogólnej i naczyniowej dr. n. med. W.K., a ponadto ekspertyzę, wykonaną przez dr. n. med. D.Ł. (specjalistę radiodiagnostyki), dr. n. med. M.K. (specjalistę chirurgii ogólnej i naczyniowej) oraz lek. S.S. (specjalistę medycyny sądowej), uzupełnioną o ustne wyjaśnienia biegłych na rozprawie 29 sierpnia 2024 r. W tych okolicznościach nie sposób przyjąć, że postawiony przez skarżącą zarzut naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. ma charakter oczywisty i skutkował wydaniem oczywiście wadliwego orzeczenia w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Argumentacja wniosku dotycząca dochodzenia przez powódkę roszczeń z powodu rażącego naruszenia procedur medycznych, a nie z tytułu błędu w sztuce lekarskiej, pomija, że Sąd Apelacyjny dokonywał oceny, czy brak posiadania aktualnego certyfikatu ORP przez technika radiologa miał wpływ na przebieg zdarzenia medycznego i okoliczność tę ocenił jako irrelevantną z punktu widzenia sformułowanego roszczenia. Ponadto dokonując oceny zasadności zgłoszonych roszczeń ustalał, jakie procedury medyczne zostały wobec powódki zastosowane i badał ich prawidłowość i - jak jednoznacznie wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia – badał, czy skutki zdarzenia z 11 lipca 2019 r. stanowiły możliwe i niezawinione następstwo tych procedur, czy też wynikały z błędów personelu szpitalnego. Podniesiona przez skarżącą kwestia, czy personel wykonujący badanie 11 lipca 2019 r. zlekceważył procedury, które powinny zostać wdrożone w trakcie badania i w razie wynaczynienia się kontrastu, tj. zaniechał

monitorowania stanu zdrowia pacjentki po podaniu kontrastu, należy do podstawy faktycznej orzeczenia. Stosownie do art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, taki zaś charakter ma zarzut naruszenia art. 316 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez brak należytej oceny opinii biegłych lekarzy powołanych w postępowaniu apelacyjnym. Zważywszy, że Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), te zaś są odmienne od wskazywanych przez skarżącą, ogólne i niepoparte niezbędną argumentacją twierdzenie wniosku w tym zakresie nie mogło przekonywać o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

Roman Trzaskowski

(K.L.)

[a.ł]